

กำไลบุษบง

บทที่ 13

เพราะเห็นว่าอรุณวรรณเก็บความรู้สึกไม่ได้ มิ่งมิตรจึงไม่ได้บอกความคิดของเขาออกไป ได้แต่เก็บความสงสัยไว้คนเดียวแล้วตั้งใจที่จะคอยสังเกตดูเงียบๆ

เที่ยงนั้น เขาจัดอาหารที่คนงานนำมาจากโรงแรมที่โต๊ะอาหารในห้องครัว เรื่องรองตื่นจากเปลอหลับลุกมาเข้าห้องน้ำแล้วโผล่หน้าเข้ามาดูชายหนุ่มหันมายิ้มให้อย่างร่าเริง

“ตื่นแล้วหรือครับ หิวหรือยัง อาหารเพิ่งมาถึงกำลังร้อนๆ เลย”

“แหม ฉันละลายใจจิงเลยอะ นอนกลางวันชะนาน ถ้าอยู่ที่บ้านทำตัวเกียจคร้านแบบนี้คงโดนแน่ๆ”

“อยู่บ้านไม่นอนกลางวันนานๆ หรือครับ”

“ปรกติก็ไม่หอรอกะ เพราะมีหน้าที่ที่ต้องดูแล...” เธอยังคงพูดไว้

ชายหนุ่มรอฟัง ครั้นเธอไม่พูดต่อเขาก็หันไปมองแต่ก็ไม่ได้ทวงถาม “ไม่เป็นไรนะครับ เวลานี้คุณเลิกมาพักผ่อน จะนอนทั้งวันก็ไม่มีใครว่าอะไรหอรอกครับ”

เธอเดินเข้ามาช่วยเขาจัดจานชามช้อนส้อมและแก้วน้ำ ร่างบางๆ เคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว ชายหนุ่มมองอย่างชื่นชม คิดว่าน้องวรรณของเขาคงจะต้องฝึกอีกมากหากจะเป็นแม่บ้านที่สมบูรณ์แบบ

“เรื่องเมื่อเช้านี้...” เธอพูดไม่เต็มเสียง “ฉันต้องขอโทษและขอบคุณคุณหนึ่งมากอะ ถ้าคุณไม่รับไว้ ยายหนูวีคงเจ็บมาก อาจจะแขนหักไปแล้วก็ได้”

“บอกน้องเขาว่าอย่าใส่ผ้าถุงเลยครับ เห็นสะดุดหลายทีแล้ว”

“ฉันบอกเขาแล้วอะ”

เขาพูดยิ้มๆ ว่า “สาวใช้สมัยนี้ก็แทบไม่มีใครใส่ผ้าถุงกันแล้วละครับ เด็กที่บ้านก็ใส่กางเกงรัดขาทุกคน พวกเขาก็นั่นใจในความเป็นสาวใช้โดยไม่ต้องอาศัยผ้าถุงเลย... แต่คุณเลิกก็ไม่ได้ถือว่าเขาเป็นสาวใช้ไม่ใช่หรือครับ”

“ไม่ถือหอรอกะ” เธอหันหน้าทันที

อรุณวรรณเดินเข้ามาสมทบ ถามว่า

“ทานกันได้หรือยังคะ น้องวรรณหิวแล้ว”

“ทานได้แล้วจะ แต่ว่าน้องวรรณช่วยเรียกหนูวีด้วยซิอะ ต่อไปนี้ถ้าอยู่ด้วยกันต้องทานด้วยกันทุกมื้อ ห้ามแยกตัวทานทีหลังเด็ดขาด”

“แหม... ถ้าเขาสะดวกใจจะทานทีหลังก็ไม่เห็นต้องบังคับใจกันนี่อะ” คิ้วสวยๆ ขมวดมุ่น เขาพูดยิ้มๆ

“แต่พี่คิดว่าทำให้เขาสะดวกใจทานพร้อมๆ กันจะดีกว่านะจ๊ะ”

เธอหน้าบึ้งแต่ก็หันเดินออกไปโดยดี เรื่องรองพูดอย่างเกรงใจว่า

“ความจริงไม่น่าจะต้องรบกวนเลย หนูวีเค้าก็คงไม่ยากรบกวนเหมือนกัน”

“ไม่รบกวนหอรอกครับ แต่ว่าถ้าเขาไม่ยอมรวมกลุ่มแล้วพลอยดึงคุณเล็กหนีหายไปด้วยนี่ซิจะรบกวนมาก เพราะถึงกลับกรุงเทพฯ แล้ว เราก็ยังเป็นเพื่อนกันต่อไปไม่ใช่หรือครับ”

เรื่องรองรับฟังด้วยความอึ้งอัม

ครู่หนึ่งอรุณวรรณก็กลับเข้ามารายงานว่า “สาวใช้ของคุณเล็กนอนหลับอยู่บนเตียงอะ... แล้วคุณเล็กนอนที่ไหนคะ บนพื้นหรือ..? น้องวรรณเห็นหมอนวางอยู่ที่พื้นข้างเตียง น้องวรรณชกขังแล้วละ”

เรื่องรองพูดอ้อมอ้อม “เขานอนบนเตียงก็ข้างเขาเถอะอะ จันก็ไม่ได้คิดว่าเขาเป็นสาวใช้ เขาอยากจะเป็นของเขาเอง”

“คุณเล็กตามใจสาวใช้แบบนี้เอง เขาถึงได้เอาใหญ่”

“น้องวรรณครับ มาหนึ่งตรงนี้เถอะ ถ้าหนูวียังนอนหลับเราก็ทานกันก่อน... คุณเล็กครับ แบ่งอาหารไว้ให้หนูวียี่เถอะ ไม่อย่างนั้นผมเปลืองทานหมดแน่ๆ ของอร่อยน่าทานทั้งนั้น”

เรื่องรองรู้ว่าชายหนุ่มมีน้ำใจ ไม่ต้องการทิ้งอาหารไว้ให้คนข้างหลังในสภาพ “ของเหลือ” จึงตักแบ่งอย่างละเล็กละน้อยใส่จานตามที่เขابอก เขายังใส่ใจเลือกส่วนที่ดีมาเติมให้ ปากก็ชวนพูดคุยหัวเราะ ทำให้เธอยังรู้สึกชื่นชม

“เขาปรุงแบบพื้นเมือง น้ำพริกกุ้งสด ผักสดๆ น่ารักจังนะคะ”

“ผักสดก็น่ากลัวพยาธินะคะ ถ้าไม่ได้ทำเองล้างเองที่บ้าน น้องวรรณไม่ไว้ใจหรอกคะ”

ชายหนุ่มหลิวตาหยอกเย้า “แต่ว่าน้องวรรณไว้ใจเด็กที่บ้านไซ้ใหม่จะ เพราะเวลาอยู่ที่บ้าน น้องวรรณ ก็ให้เด็กทำ ไม่ได้ทำเองเหมือนกัน”

“แหม คุณแม่เคี้ยวเชิญเด็กเรื่องความสะอาดอยู่แล้ว ทำไมน้องวรรณจะไม่ไว้ใจล่ะคะ...” เธอพูดต่ออย่างหงุดหงิด “พี่หนึ่งเป็นอะไรไปคะนี่ เหมือนตำหนิน้องวรรณตลอดเวลา...”

“ไม่เอาหน้า คนสวย พี่ขอโทษนะจ๊ะ อย่างอนเลยนะ”

มือใหญ่ที่ดูแข็งแรงสวยได้รูป จับไหล่ที่สวมเสื้อบางๆ โยกคลอนอย่างเอาใจ ไบหน้าและสายตาอ่อนโยนที่ชายหนุ่มมองหญิงสาวผู้อ่อนเยาว์ ทำให้เรื่องรองอดที่จะรู้สึกเจ็บเหงาไม่ได้

แม่สาวหน้าใสเดินจ้วเจียมาจะเข้าห้องน้ำ ชะงักเมื่อดวงตาอีกสามคู่มองออกมาจากโต๊ะอาหารที่ห้องครัว เธอพูดว่า “ขอโทษคะ” แล้วก็รีบเข้าห้องน้ำไป

“ดีนะที่เรามีห้องน้ำในห้อง ไม่ต้องใช้ปนกับใคร”

อรุณวรรณพูดตึงๆ และก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่มิ่งมิตรรู้สึกวาระยะนี้ น้องวรรณไม่น่ารักเลย

เสียงประตูห้องน้ำเปิดเบาๆ แม่สาวที่สวมผ้าถุงชะงักหน้าออกมา ก่อนแล้วค่อยๆ ย่องก่อนจะแผลิบหลบออกไป ชายหนุ่มส่งเสียงเรียกแล้ว ลูกตามออกไปทันทีผลให้หญิงสาวที่นั่งอยู่ด้วยกันมีสีหน้าที่แตกต่างกัน คนหนึ่งหน้าตึงขุ่นเคือง อีกคนหนึ่งแปลกใจและกังวล

“หนูวียี่เถอะก่อน”

เรื่องระวีชะงักอยู่กับที่ แต่ก็ยังไม่ยอมหันมา

“อะไรหรือคะ”

“มาทานข้าวด้วยกัน เขาเพิ่งเอามาส่งกำลังร้อนๆ”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ เชิญคุณผู้ชายคุณผู้หญิงตามสบาย หนูวียี่ไม่หิวและไม่ชอบทานร้อนๆ ด้วยคะ” เธอรัวเสียงตอบ

“แต่ว่าเรามีเรื่องอยากคุย... เอ้อ อวยากรบกวนให้หนูวียี่ทำนะ”

“จะใช้อะไรหนูหรือคะ บอกมาได้เลยคะ”

“มันก็มีหลายเรื่องอยู่ มาเถอะ คุยกันที่โต๊ะอาหาร... หรือว่าจะให้จูงไป” เขาอดแหงหน้าไม่ได้

เธอรีบหมุนตัวเดินผ่านเขาเข้าครัวทันที เรื่องรองยิ่งแปลกใจ และอรุณวรรณก็ยั้งหน้าตึงเมื่อชายหนุ่มเดินยืมตามแม่สาวไซ้เข้ามาเหมือนกำลังอารมณ์ดีอย่างยิ่ง

“หนูวียี่ มานั่งนี่มา”

เรื่องรองขยับเก้าอี้ข้างๆ ให้ เรื่องระวีเดินมานั่งโดยดี ไม่วายหันมาแอบทำหน้าที่เหมือนเข้าที่คับขันไร้ทางหนีกับพี่สาว

“ทานจานนี้ก็ได้อีก คุณหนึ่งช่วยพี่แบ่งให้หนูวียี่”

“ขอบคุนชะ คุนผุหญิง”

“ขอบคุนคุนหนึ่งกับคุนวรรณด้วยชียี่” เรื่องรองแกล้งน้องสาวอย่างหมั่นไส้เต็มที ก่อนที่จะเอียงหน้าเข้าไปกระซิบเอ็ด “ยังไม่เลิกอีก..!”

เธอหันมาหลบหลบตา ยกมือไหว้ “ขอบคຸນชะ คุณผู้ชาย
คุณหนองวัน”

มิ่งมิตรยิ้มช้าๆ ส่วนอรุณวรรณตวัดเสียงถามว่า “อ้าว แล้วน้อง
วรรณไม่ใช่ คุณผู้หญิงด้วยหรือ”

“คุณหนองวันกะต้องเป็นคุณหนองวันชชะ จะใช้คຸนผู้หญิงได้จิงได้”
“เอ๊ะ ทำไมจะไม่ใช้..!”

เสียงทุ้มๆ ไกลเกลี้ย “หนูวีคงเห็นว่าน้องวรรณยังดูเป็นเด็กอยู่มั้งครับ
ถึงไม่กล้าเรียกว่าคุณผู้หญิง ส่วนคุณเล็กกับพี่นี่ดูเหมือนอายุมากแล้ว หนูวี
อาจจะอยากเรียกว่าคุณลุงหรือถ้าแก่ชะด้วยซ้ำ จริงใหม่ หนูวี”

เธอก้มหน้างุด และพี่สาวก็ชำเลียงค้อนช้าๆ

“ว่าแต่ขุนผู้ชายบอกว่ามีอะไรจะใช้หนูวีรีชะ”

“ทานข้าวอิมก่อนแล้วจะบอก” เขาแกล้งพูดดูๆ “และต่อไปนี้
ถ้าอยู่ด้วยกันก็ต้องทานข้าวด้วยกันห้ามแยกวงเป็นอันขาดรู้ไหม เราตกลง
กันเรียบร้อยแล้ว”

เรื่องระวีหันมองพี่สาว เรื่องรองยกไหล่ ทำสีหน้าว่ายินยอม
ดีละ..! ถ้าอย่างนั้น... “ถ้ายังงั้น หนูวีทานเลียงชะ”
“รออะไรละ”

ชายหนุ่มพูดอิมๆ แล้วรอยอิมก็จางหาย เมื่อแม่สาวใช้หน้าใส่ตัก
อาหารคำใหญ่เข้าปาก เคี้ยวเสียงดังอย่างจงใจ อรุณวรรณตาโตวางซ้อน
ดังแครง ส่วนเรื่องรองทนมไม่ไหว ตีแขนน้องสาวดังเผียะ

“มารยาทจะ แม่น้องสาว มารยาท..!”

‘แม่น้องสาว’ ชะงักทันที เอียงคอเข้าไปกระซิบว่า “ก็เค้าจะให้
ทานด้วยทุกมือ จะไหวหรือพี่หนูเล็ก”

“ยังงัยๆ ก็ต้องรักษามารยาทในโต๊ะอาหาร” อีกฝ่ายกระซิบจริงจิง

แม่สาวใช้จึงเปลี่ยนท่าที่เป็นเรียบร้อยหงอยเหงา มิ่งมิตรมองอิมๆ
ไม่ได้คิดซ้ำเติม ขณะที่อรุณวรรณพูดว่า

“ถ้าอาหารอร่อยขนาดนั้น จะเคี้ยวตั้งงัยก็ตามสบายเถอะ トラบไต
ที่ไม่มีอะไรกระเด็นออกมาจากปากเธอ ฉันทก็จะจำทนม”

เธอขยับจะตอบโต้แต่แล้วก็ต้องเงียบ เอียงตัวทำหน้าที่จ้อยเพราะ
แรงบิตจากข้อนิ้วของพี่สาวบนเนื้ออ่อนๆ เหนือเอาด้านหลัง

อรุณวรรณพูดว่า

“คุณเล็กคะ ที่เรือนข้างหลังมีห้องว่างอยู่ณะคะ มีห้องครัว ห้องนอน
ห้องน้ำครบเลย มั่งก็สะอาดชักใหม่ๆ น้องวรรณไปสำรวจดูแล้ว เห็นว่า
น่าอยู่มากๆ เลยคะ”

“น้องวรรณจะ...”

เธอรีบพูดอย่างอ่อนหวาน “ก็ห้องข้างหน้าออกจะเล็กแล้วเตียงก็เล็ก
นิดเดียว น้องวรรณก็เลยอยากจะทำบอกให้คุณเล็กรู้ เผื่อว่าใครจะสนใจ
อยากย้ายไปนอนห้องที่เรือนข้างหลังบ้าง”

เรื่องระวีเห็นเรื่องรองหน้าเสียดเพราะรู้สึกเหมือนโดนไล่ ก็ส่งเสียงขึ้น
ทันที

“หนูวีกลัวผี ไม่ไปหรอกคะ”

“ก็ย้ายไปด้วยกันเลยชชะ จะได้ไม่รู้สึกลัวอืดอืดคับแคบ”

มิ่งมิตรดิงว่า “ไม่มีใครรู้สึกกลัวอืดอืดคับแคบสักหน้อย..”

อรุณวรรณยกไหล่ “น้องวรรณแค่หวังดีเท่านั้นเอง กลัวว่าคุณเล็ก
จะรู้สึกอืดอืดเหมือนน้องวรรณรู้สึก แล้วก็สงสารที่พี่หนึ่งต้องนอนตากยุง
บนโซฟาตัวเล็กๆ หน้าห้องด้วย”

ชายหนุ่มถอนใจ มองหญิงสาวอย่างผิดหวัง

“ถ้าอย่างนั้นพี่จะย้ายไปนอนที่เรือนข้างหลังเอง” เขาพูดขริมๆ